

Arrest

nr. 123 135 van 25 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 november 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 december 2013 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De beslissing inzake verzoeker, M.D., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.D., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Avaarse origine te zijn. U werd op 08/05/1984 te Kizil-Yurt (Dagestan) geboren en bent gehuwd met Z.D. (OV 6.370.385) die eveneens de Russische nationaliteit heeft maar van Tsjestsjeense origine is.

Op 04/07/2007 ging u voor de verjaardag van uw kind cadeaus kopen. Bij terugkeer werd u echter door enkele geüniformeerde mannen gestopt die u om documenten vroegen. Nadat ze deze hadden bekeken, bevelen ze u in hun auto te stappen. U werd meegenomen naar een afgelegen plaats

aan de rivier waar u door hen werd geslagen. Ze vroegen waar u gisteren en vorige week was geweest en stelden dat u aan een bomaanslag had meegewerkt. U stelde niet te weten waarover ze het hadden waarna u nog meer werd geslagen. Na enige tijd lieten ze u achter op de afgelegen plaats waarna u terug naar huis keerde.

U vertelde kort aan uw vrouw wat er was gebeurd waarna u diezelfde nacht naar een vriend ging om daar enige tijd te verblijven.

Na 2 weken kreeg u telefoon van uw schoonvader met de vraag te komen. Bij uw schoonvader kwam u te weten dat de FSB een inval bij jullie thuis had gedaan waarbij naar u werd gevraagd. Hierbij werden geld en juwelen gestolen en uw vrouw en kind werden geslagen. Nadat u dit nieuws had gehoord vertrok u enkele uren later terug met uw vriend.

Op 12/08/2007, nadat uw schoonvader jullie vlucht kon organiseren, ontvluchtten u en uw vrouw Rusland en reisden naar Polen waar jullie diezelfde maand nog aankwamen.

U en uw vrouw dienden er een asielaanvraag in.

Jullie zetten echter de procedure stop en reisden naar Wit-Rusland waar jullie in september 2008 aankwamen.

U had het plan naar Dagestan terug te keren maar hoorde van uw schoonvader dat men nog altijd op zoek was naar u waardoor u besloot naar België te reizen.

In januari 2009 vertrok u uit Wit-Rusland en reisde naar België waar u en uw vrouw op 07/01/2009 aankwamen.

Diezelfde dag dienden jullie er een asielaanvraag in.

Op 10/06/2009 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf daar Polen overeenkomstig de Dublin II-verordening verantwoordelijk werd geacht voor jullie asielaanvraag.

Jullie bleven echter in België en hoorden van uw moeder dat de politie nog langskwam.

Op 19/07/2013 dienden jullie een tweede asielaanvraag in.

Ter staving van jullie asielmotieven legden jullie volgende documenten neer: de reistickets, de bijlage van uw rijbewijs, het diploma, de medische verzekeringsbewijzen, uw militair boekje, jullie geboortektes, jullie huwelijksakte, jullie binnenlandse paspoorten, een kopie van een Belgisch medisch attest, een kopie van een Pools medisch attest en een kopie van een brief van een Wit-Rus.

B. Motivering

U verklaarde de Russische autoriteiten te vrezen omdat u door deze autoriteiten werd gezocht. Echter werden vaststellingen gemaakt die dergelijke vervolgingsvrees onaannemelijk maken.

Vooreerst werden er meerdere tegenstrijdigheden in uw relaas vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen.

Bovendien werd een gedrag bij u vastgesteld dat niet in overeenstemming is te brengen met de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Zo stelde u in eerste instantie dat u sinds 04/07/2007, de dag dat u werd meegenomen, niet meer thuis (effectief verblijfsadres) bent geweest noch bij uw ouders (officieel registratieadres) bent geweest. U stelde dat u tot uw vertrek uit Dagestan bij een vriend had verbleven en in die periode slechts een éénmalig bezoek aan uw schoonvader had gebracht (CGVS p.2-3).

U stelde bovendien dat u in de betreffende periode nooit naar enige overheidsinstantie was geweest (CGVS p.6).

U legde echter een bijlage van uw rijbewijs neer waarop de datum 25/07/2007 staat vermeld.

Toen u hiermee werd geconfronteerd stelde u dat u dit via uw broer had verkregen. Hij had uw auto gebruikt maar had geen rijbewijs waardoor hij uw rijbewijs had gebruikt. Hij werd echter door de politie tegengehouden die uw rijbewijs inhield maar dit document aan uw broer gaf zodat hij nog thuis zou geraken.

U stelde dat hij uw toestemming had gevraagd voor het gebruik van uw auto en uw rijbewijs. U zou hem de dag dat hij deze bijlage had gekregen nog in uw ouderlijke huis hebben gezien daar u toen op dit adres overnachtte (CGVS p.6-8).

Toen u ermee werd geconfronteerd dat u eerder had verklaard dat u na 04/07/2007 niet meer in uw ouderlijk huis was geweest, had u geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

U stelde enkel dat deze ontmoeting met uw broer misschien niet in de 7de maand had plaatsgehad wat een weinig afdoende verklaring is daar op de door u voorgelegde bijlage van uw rijbewijs duidelijk de datum 25/07/2007 staat vermeld en u eerder had aangegeven dat de ontmoeting met uw broer had plaatsgehad op de dag waarop hij deze bijlage had gekregen (CGVS p.8).

Hiermee samenhangend dient te worden vastgesteld dat deze overnachting in uw ouderlijke huis (officieel registratieadres) plaatsvond kort nadat u over de inval bij u thuis (uw effectief verblijfsadres) had gehoord waarbij de FSB op zoek was naar u en hierbij geweld tegen uw vrouw en uw kind had gebruikt.

Toen u gevraagd werd of u het niet gevaarlijk vond om toen naar uw officieel registratieadres te gaan en er te overnachten vlak nadat u hoorde dat de FSB op uw effectief verblijfsadres (wat overigens in

dezelfde straat ligt als uw officieel registratieadres) was geweest, stelde u simpelweg dat u hier niet aan had gedacht (CGVS p.2,11).

Het is volstrekt ongeloofwaardig dat u in dergelijke omstandigheden niet aan dit risico zou hebben gedacht.

Een dergelijke mate van tegenstrijdigheid en onaannemelijk gedrag ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate.

Ook aangaande de actualiteit van uw vervolgingsproblemen legden u en uw vrouw tegenstrijdige en bovendien vage verklaringen af.

Zo verklaarde u dat de FSB na uw vertrek uit Dagestan nog bij uw schoonouders was geweest en dat de politie éénmalig bij uw moeder was geweest. Gevraagd hoeveel keer ze bij uw schoonouders waren geweest en wanneer ze de laatste keer bij uw schoonouders kwamen, stelde u dit niet te weten. U gaf hierbij aan dat dit beter aan uw vrouw werd gevraagd (CGVS p.12).

Uw vrouw ontkende echter dat haar ouders na jullie vertrek werden lastiggevallen.

Geconfronteerd met uw verklaring stelde zij enkel dat haar ouders haar niet veel vertellen en dit mogelijks niet tegen haar hadden verteld (CGVS vrouw p.6).

Gezien u impliciet stelde dat uw vrouw beter op de hoogte was van deze bezoeken is dergelijke verklaring dan ook niet afdoende.

Verder legde u betreffende het feit of er al dan niet convocaties voor u waren toegekomen tegenstrijdige verklaringen af.

In de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS verklaarde u dat u in Wit-Rusland van uw familie hoorde dat u nog steeds werd gezocht en dat er convocaties voor u waren gekomen (vragenlijst 3.5).

Toen u tijdens het CGVS-asielgehoor echter werd gevraagd of er ooit convocaties voor u waren toegekomen stelde u dit niet te weten. U stelde enkel dat u vanuit België had gehoord dat er ooit een papier door de wijkagent bij uw moeder werd achtergelaten, al had u er geen idee van welk papier dit was. U had er verder geen weet van dat er ooit convocaties bij uw schoonouders voor u waren toegekomen.

Toen u met uw verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd refereerde u naar uw verklaring dat ze een papier bij uw moeder hadden achtergelaten en dat het een convocatie betrof. U stelde hierbij echter dat u pas in België hoorde over een convocatie bij uw moeder.

Toen u ermee werd geconfronteerd dat u in de vragenlijst stelde dat u dit in Wit-Rusland had gehoord, bleef u erbij dat u over de convocatie in België hoorde. U voegde hieraan toe dat u in Wit-Rusland van uw schoonouders had gehoord dat de FSB langskwam en vragen hadden gesteld.

Deze uitleg verklaart of weerlegt de tegenstrijdigheid betreffende de convocaties niet daar u in de vragenlijst stelde dat u hierover in Wit-Rusland hoorde terwijl u tijdens het CGVS-asielgehoor meermaals en ook na confrontatie bleef verklaren dat u pas in België over een convocatie had gehoord (CGVS p.12-13).

Daarbij dient het een blijk van ongeloofwaardigheid te worden genoemd dat u - in de door u toegevoegde verwijzing dat u in Wit-Rusland had vernomen dat de FSB bij uw schoonfamilie was langsgeweest - niet eens wist welke vragen er door de FSB werden gesteld (CGVS p.13).

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u deze convocatie alvast niet door u werd voorgelegd in het kader van uw huidige asielaanvraag. U stelde simpelweg dat uw moeder deze had weggegooid (CGVS p.12).

Ten slotte kan er nog op worden gewezen dat u er geen enkel idee van hebt waarom u door de overheidsinstanties in Rusland wordt gezocht.

Bovendien legde u zeer vage verklaringen af betreffende de enige ondervraging waar u aan onderworpen werd. U stelde dat ze u enkel vroegen waar u zich de dag voordien en de week voordien had bevonden. Verder zou gerefereerd zijn naar een bomaanslag met een auto al had u er geen idee van over welke bomaanslag ze het hadden of waarom u daarmee in verband werd gebracht. Waarom u later nog door zowel de FSB als door de wijkagent werd gezocht kon u evenmin zeggen (CGVS p.6, 10, 12).

Een dergelijke vaagheid komt weinig overtuigend over en is, in het licht van de vele tegenstrijdigheden die werden vastgesteld, een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden in uw relaas ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan - uw echtgenote is van Tsjetsjeense origine - dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen.

De reistickets geven informatie over uw verblijfplaatsen en uw reisroute dewelke niet in twijfel worden getrokken.

Het diploma, de medische verzekeringsbewijzen, uw militair boekje, jullie geboorteaktes, jullie huwelijksakte en jullie binnenlandse paspoorten bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie vervolgingsproblemen.

De bijlage van uw rijbewijs werd ten dele reeds besproken in bovenstaande motivering. Verder bevat dit stuk enkel persoonlijke gegevens.

Het Belgische medische attest bevat informatie betreffende letsels die bij u en uw kinderen werden vastgesteld maar geeft geen informatie over de oorzaak van deze letsels of wanneer zij werden veroorzaakt zodat deze op zichzelf niet aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten kunnen worden gelinkt.

Het medisch attest van Polen geeft aan dat uw kind daar medische problemen heeft gekend en daar gedurende 2 weken in het ziekenhuis werd opgenomen wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

De brief van de eigenaar van de door jullie betrokken woning in Wit-Rusland indiceert enkel dat jullie daar zouden hebben verbleven wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. Het bevat evenwel geen informatie over jullie vervolgingsproblemen in Rusland (CGVS p.4).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De beslissing inzake verzoekster, Z.D., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, Z.D., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn.

U bent gehuwd met M.D. (OV 6.370.385).

U stelde dat uw man vervolgd en gezocht werd door de Russische autoriteiten.

Voorts verklaarde u dat in Dagestan strenge kledingvoorschriften voor vrouwen worden opgelegd en dat het gebied door veel geweld wordt geteisterd.

Omwille van deze redenen ontvluchtte u samen met uw man op 12/08/2007 Rusland en reisden jullie naar Polen waar jullie diezelfde maand nog aankwamen.

U en uw man dienden er een asielaanvraag in.

Jullie zetten echter de procedure stop en reisden naar Wit-Rusland waar jullie in september 2008 aankwamen. Uw man had het plan naar Dagestan terug te keren maar hoorde van uw vader dat men nog altijd naar hem op zoek was waardoor jullie besloten naar België te reizen. I

n januari 2009 vertrokken jullie uit Wit-Rusland en reisden naar België waar u en uw man op 07/01/2009 aankwamen.

Diezelfde dag dienden jullie er een asielaanvraag in.

Op 10/06/2009 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf daar Polen overeenkomstig de Dublin II-verordening verantwoordelijk werd geacht voor jullie asielaanvraag. Jullie bleven echter in België en hoorden van uw schoonmoeder dat de politie nog langskwam.

Op 19/07/2013 dienden jullie een tweede asielaanvraag in.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag in hoofdzaak op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot M.D. – hierin wordt ook de algemene veiligheidssituatie in Dagestan besproken (CGVS p.2-3). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd, mede op basis van uw verklaringen, een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"U verklaarde de Russische autoriteiten te vrezen omdat u door deze autoriteiten werd gezocht. Echter werden vaststellingen gemaakt die dergelijke vervolgingsvrees onaannemelijk maken.

Vooreerst werden er meerdere tegenstrijdigheden in uw relaas vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen. Bovendien werd een gedrag bij u vastgesteld dat niet in overeenstemming is te brengen met de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Zo stelde u in eerste instantie dat u sinds 04/07/2007, de dag dat u werd meegenomen, niet meer thuis (effectief verblijfsadres) bent geweest noch bij uw ouders (officieel registratieadres) bent geweest. U stelde dat u tot uw vertrek uit Dagestan bij een vriend had verbleven en in die periode slechts een éénmalig bezoek aan uw schoonvader had gebracht (CGVS p.2-3). U stelde bovendien dat u in de betreffende periode nooit naar enige overheidsinstantie was geweest (CGVS p.6). U legde echter een bijlage van uw rijbewijs neer waarop de datum 25/07/2007 staat vermeld. Toen u hiermee werd geconfronteerd stelde u dat u dit via uw broer had verkregen. Hij had uw auto gebruikt maar had geen rijbewijs waardoor hij uw rijbewijs had gebruikt. Hij werd echter door de politie tegengehouden die uw rijbewijs inhield maar dit document aan uw broer gaf zodat hij nog thuis zou geraken. U stelde dat hij uw toestemming had gevraagd voor het gebruik van uw auto en uw rijbewijs. U zou hem de dag dat hij deze bijlage had gekregen nog in uw ouderlijke huis hebben gezien daar u toen op dit adres overnachtte (CGVS p.6-8). Toen u ermee werd geconfronteerd dat u eerder had verklaard dat u na 04/07/2007 niet meer in uw ouderlijk huis was geweest, had u geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. U stelde enkel dat deze ontmoeting met uw broer misschien niet in de 7de maand had plaatsgehad wat een weinig afdoende verklaring is daar op de door u voorgelegde bijlage van uw rijbewijs duidelijk de datum 25/07/2007 staat vermeld en u eerder had aangegeven dat de ontmoeting met uw broer had plaatsgehad op de dag waarop hij deze bijlage had gekregen (CGVS p.8). Hiermee samenhangend dient te worden vastgesteld dat deze overnachting in uw ouderlijke huis (officieel registratieadres) plaatsvond kort nadat u over de inval bij u thuis (uw effectief verblijfsadres) had gehoord waarbij de FSB op zoek was naar u en hierbij geweld tegen uw vrouw en uw kind had gebruikt. Toen u gevraagd werd of u het niet gevaarlijk vond om toen naar uw officieel registratieadres te gaan en er te overnachten vlak nadat u hoorde dat de FSB op uw effectief verblijfsadres (wat overigens in dezelfde straat ligt als uw officieel registratieadres) was geweest, stelde u simpelweg dat u hier niet aan had gedacht (CGVS p.2,11). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat u in dergelijke omstandigheden niet

aan dit risico zou hebben gedacht. Een dergelijke mate van tegenstrijdigheid en onaannemelijk gedrag ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate.

Ook aangaande de actualiteit van uw vervolgingsproblemen legden u en uw vrouw tegenstrijdige en bovendien vage verklaringen af. Zo verklaarde u dat de FSB na uw vertrek uit Dagestan nog bij uw schoonouders was geweest en dat de politie éénmalig bij uw moeder was geweest. Gevraagd hoeveel keer ze bij uw schoonouders waren geweest en wanneer ze de laatste keer bij uw schoonouders kwamen, stelde u dit niet te weten. U gaf hierbij aan dat dit beter aan uw vrouw werd gevraagd (CGVS p.12). Uw vrouw onkende echter dat haar ouders na jullie vertrek werden lastiggevallen. Geconfronteerd met uw verklaring stelde zij enkel dat haar ouders haar niet veel vertellen en dit mogelijks niet tegen haar hadden verteld (CGVS vrouw p.6). Gezien u impliciet stelde dat uw vrouw beter op de hoogte was van deze bezoeken is dergelijke verklaring dan ook niet afdoende.

Verder legde u betreffende het feit of er al dan niet convocaties voor u waren toegekomen tegenstrijdige verklaringen af. In de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS verklaarde u dat u in Wit-Rusland van uw familie hoorde dat u nog steeds werd gezocht en dat er convocaties voor u waren gekomen (vragenlijst 3.5). Toen u tijdens het CGVS-asielgehoor echter werd gevraagd of er ooit convocaties voor u waren toegekomen stelde u dit niet te weten. U stelde enkel dat u vanuit België had gehoord dat er ooit een papier door de wijkagent bij uw moeder werd achtergelaten, al had u er geen idee van welk papier dit was. U had er verder geen weet van dat er ooit convocaties bij uw schoonouders voor u waren toegekomen. Toen u met uw verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd refereerde u naar uw verklaring dat ze een papier bij uw moeder hadden achtergelaten en dat het een convocatie betrof. U stelde hierbij echter dat u pas in België hoorde over een convocatie bij uw moeder. Toen u ermee werd geconfronteerd dat u in de vragenlijst stelde dat u dit in Wit-Rusland had gehoord, bleef u erbij dat u over de convocatie in België hoorde. U voegde hieraan toe dat u in Wit-Rusland van uw schoonouders had gehoord dat de FSB langskwam en vragen hadden gesteld. Deze uitleg verklaart of weerlegt de tegenstrijdigheid betreffende de convocaties niet daar u in de vragenlijst stelde dat u hierover in Wit-Rusland hoorde terwijl u tijdens het CGVS-asielgehoor meermaals en ook na confrontatie bleef verklaren dat u pas in België over een convocatie had gehoord (CGVS p.12-13). Daarbij dient het een blijk van ongeloofwaardigheid te worden genoemd dat u - in de door u toegevoegde verwijzing dat u in Wit-Rusland had vernomen dat de FSB bij uw schoonfamilie was langsgeweest - niet eens wist welke vragen er door de FSB werden gesteld (CGVS p.13). Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u deze convocatie alvast niet door u werd voorgelegd in het kader van uw huidige asielaanvraag. U stelde simpelweg dat uw moeder deze had weggegooid (CGVS p.12).

Ten slotte kan er nog op worden gewezen dat u er geen enkel idee van hebt waarom u door de overheidsinstanties in Rusland wordt gezocht. Bovendien legde u zeer vage verklaringen af betreffende de enige ondervraging waar u aan onderworpen werd. U stelde dat ze u enkel vroegen waar u zich de dag voordien en de week voordien had bevonden. Verder zou gerefereerd zijn naar een bomaanslag met een auto al had u er geen idee van over welke bomaanslag ze het hadden of waarom u daarmee in verband werd gebracht. Waarom u later nog door zowel de FSB als door de wijkagent werd gezocht kon u evenmin zeggen (CGVS p.6, 10, 12). Een dergelijke vaagheid komt weinig overtuigend over en is, in het licht van de vele tegenstrijdigheden die werden vastgesteld, een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden in uw relaas ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan - uw echtgenote is van Tsjetsjeense origine - dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met

de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geïdoleerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen.

De reistickets geven informatie over uw verblijfplaatsen en uw reisroute dewelke niet in twijfel worden getrokken.

Het diploma, de medische verzekeringsbewijzen, uw militair boekje, jullie geboorteaktes, jullie huwelijksakte en jullie binnenlandse paspoorten bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie vervolgingsproblemen. De bijlage van uw rijbewijs werd ten dele reeds besproken in bovenstaande motivering. Verder bevat dit stuk enkel persoonlijke gegevens.

Het Belgische medische attest bevat informatie betreffende letsels die bij u en uw kinderen werden vastgesteld maar geeft geen informatie over de oorzaak van deze letsels of wanneer zij werden veroorzaakt zodat deze op zichzelf niet aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten kunnen worden gelinkt.

Het medisch attest van Polen geeft aan dat uw kind daar medische problemen heeft gekend en daar gedurende 2 weken in het ziekenhuis werd opgenomen wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

De brief van de eigenaar van de door jullie betrokken woning in Wit-Rusland indiceert enkel dat jullie daar zouden hebben verbleven wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. Het bevat evenwel geen informatie over jullie vervolgingsproblemen in Rusland (CGVS p.4)."

Voor wat betreft het bijkomende door u verklaarde asielmotief van de strenge kledingvoorschriften, dient te worden opgemerkt dat u omwille van deze redenen nooit ernstige problemen heeft gekend. U stelde dat u voor de geboorte van uw kinderen – uw eerste kind werd in 2002 geboren - een opmerking van enkele mensen had gekregen dat u een slecht voorbeeld zou zijn. Nadien hebt u hierdoor nooit meer problemen gekend (CGVS p.2-3, 6). Hierin kan dan ook geen blijk van een gegronde vrees voor een persoonlijke en systematische vervolging worden gevonden, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het algemeen. Bevestiging dat in dit motief geen zwaarwichtige vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden gevonden, volgt uit de vaststelling dat u dit asielmotief niet eens vermeld heeft in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 19 november 2013 een schending aan van de artikelen 8, § 2, a), 9, § 2, eerste alinea, 12 en 13, § 3 Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn), van *“het algemeen beginsel van eerbiediging van eerbiediging van de rechten van verdediging, meer bepaald het recht in elke procedure gehoord te worden”* (sic) en van *“het recht op behoorlijk bestuur”*.

Ze verwijzen naar een arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 en stellen dat beide vormen van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming, moeten worden onderzocht. Volgens verzoekers verzet *“het recht van de Europese Unie zich met andere woorden tegen het gegeven dat er niet zou worden overgegaan tot een (nieuw) verhoor met betrekking tot subsidiaire bescherming”*. Ze stellen dat *“hij na zijn eerste verhoor in verband met zijn vluchtelingenstatus, bij een weigering eerst de redenen moet kennen; om zich vervolgens op een tweede verhoor in verband met subsidiaire bescherming te kunnen voorbereiden”*. Ze hekelen tevens het feit dat er *“tijdens zijn verhoor door het CGVS ook niet dieper (werd) ingegaan op de criteria voor subsidiaire bescherming”*.

Verzoekers voeren tevens de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet *“eventueel in samenhang gelezen met artikel 6.1 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en met het algemene rechtsbeginsel betreffende de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de rechter”*.

Ze vragen aan de Raad om aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen: *“De vraag is of Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een rechterlijke bevoegdheid heeft gezien hij met een appreciatiemarge beslist over de dossiers die bij hem zijn aanhangig gemaakt en of Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hier in huidig geschil optreedt als een tegenpartij de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie verankerd in de artikelen 10 en 11 van de op 17 februari 1994 gecoördineerde Grondwet, ventueel in samenhang gelezen met artikel 6.1 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en met het algemene rechtsbeginsel betreffende de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de rechter schendt”* (sic).

Verzoekers hekelen enerzijds dat *“aan de asielzoeker een rechter wordt toegewezen die, in de persoon van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in werkelijkheid een lid van een administratie en bijgevolg een orgaan van de openbare macht is, die partij is in het geding”*, terwijl aan de rechtszoekende een rechter wordt toegewezen die *“toch geen orgaan is van één van de partijen in het geding”*, en anderzijds dat *“men niet in de mogelijkheid tot wraking noch een wrakingsprocedure kan organiseren, terwijl tegen ieder andere rechter van de rechterlijke of administratieve orde die optreedt in het contentieux een dergelijke procedure wel kan worden ingesteld”* (sic).

Volgens verzoekers wordt het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie geschonden.

Met betrekking tot de bestreden beslissing laten verzoekers gelden dat verzoeker niet enkel vanuit zijn *“uitgebreide persoonlijke ervaring”* spreekt, maar dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt dat er in zijn land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Aangaande *“de algemene situatie”* wijzen verzoekers op rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit volgens hem blijkt dat het niet noodzakelijk is dat een persoon die subsidiaire bescherming verzoekt, aantoon dat hij specifiek wordt geïsoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, opdat er sprake is van een ernstige en individuele bedreiging jegens die persoon.

Verzoekers hekelen het feit dat *“enkel een algemene stijlformule”* wordt opgenomen in de bestreden beslissing aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ze beweren verder dat, zo de inhoud van het CEDOCA-document correct is, deze evenwel totaal verkeerd geïnterpreteerd werd.

Verzoekers halen in dit verband het standpunt aan van de commissaris-generaal en dat van UNHCR van 7 april 2009, *“Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutzes von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien”*, waaruit zou blijken dat er geen binnenlands vluchtalternatief voorhanden is.

Ook verwijzen verzoekers naar de woorden van *“de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005”*.

Verzoekers benadrukken dat de commissaris-generaal zelf spreekt van willekeur, onmenselijke behandelingen in geval van terugkeer, gefabriceerde beschuldigingen, het afdwingen van bekentenissen en de heersende straffeloosheid.

Volgens verzoekers is het duidelijk *“dat op basis van de actuele rapporten er sprake is van willekeurigheid bij het behandelen van etnische Tsjetsjenen”*.

Zij voeren aan dat mevrouw Gannuskina van *“Memorial Rusland”* bij een zitting van het Europese Parlement onlangs nog opriep om geen etnisch Tsjetsjenen terug te sturen, gelet op het risico op een

schending van artikel 3 EVRM. Ze verwijzen dienaangaande tevens naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen zoals oa vermeldt in de nota van verwerende partij”* (sic).

Verzoekers herhalen dat volgens hen niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden, *“enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen in de beslissing”*.

Ze vragen aan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt ze de beslissingen te vernietigen.

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, M.D., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2.1. Onderzoek prejudiciële vraag

In hun verzoekschrift vragen verzoekers aan de Raad om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof: *“De vraag is of Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een rechterlijke bevoegdheid heeft gezien hij met een appreciatiemarge beslist over de dossiers die bij hem zijn aanhangig gemaakt en of Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hier in huidig geschil optreedt als een tegenpartij de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie verankerd in de artikelen 10 en 11 van de op 17 februari 1994 gecoördineerde Grondwet, eventueel in samenhang gelezen met artikel 6.1 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en met het algemene rechtsbeginsel betreffende de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de rechter schendt”* (sic).

Ze hekelen enerzijds dat *“aan de asielzoeker een rechter wordt toegewezen die, in de persoon van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in werkelijkheid een lid van een administratie en bijgevolg een orgaan van de openbare macht is, die partij is in het geding”*, terwijl aan de rechtszoekende een rechter wordt toegewezen die *“toch geen orgaan is van één van de partijen in het geding”*, en anderzijds dat *“men niet in de mogelijkheid tot wraking noch een wrakingsprocedure kan organiseren, terwijl tegen ieder andere rechter van de rechterlijke of administratieve orde die optreedt in het contentieux een dergelijke procedure wel kan worden ingesteld”* (sic).

De Raad wijst dienaangaande op artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (hierna: de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof), dat luidt als volgt:

“ § 1. Het Grondwettelijk Hof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent:

1° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

2° onverminderd 1°, elk conflict tussen decreten of tussen regels bedoeld in artikel 134 van de Grondwet, die uitgaan van verschillende wetgevers en voor zover het conflict ontstaan is uit hun onderscheiden werkingssfeer;

3° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II « De Belgen en hun rechten », en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.

(...)

§ 2. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden:

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;

2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”

De Raad wijst voorts op artikel 57/2 van de vreemdelingenwet dat stelt:

“Bij de Minister wordt een “commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen” opgericht. Dit omvat een Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en diens twee adjuncten. De Commissaris-generaal en zijn adjuncten zijn geheel onafhankelijk bij het nemen van hun beslissingen en het uitbrengen van hun adviezen”.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal geen belang heeft bij het nemen van positieve of negatieve beslissingen en dat aldus de nodige objectiviteit wordt gegarandeerd bij het nemen van de beslissingen in verband met het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Verder wijst de Raad er op dat de procedure voor het Commissariaat-generaal geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve behelst. Verzoeker stelt dan ook verkeerdelijk dat de commissaris-generaal een rechtsprekende functie uitoefent en vertrekt dan ook in zijn verzoek tot het stellen van voormelde prejudiciële vraag vanuit de foutieve premisse dat de commissaris-generaal een rechter betreft.

Zodoende dient te worden vastgesteld dat verzoekers verwijzen naar een “onbestaande categorie van rechtzoekenden”, wanneer hij spreekt over de asielzoeker die *“een rechter wordt toegewezen die, in de persoon van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in werkelijkheid een lid van een administratie en bijgevolg een orgaan van de openbare macht is, die partij is in het geding”*, en over de asielzoeker die bij de commissaris-generaal *“niet in de mogelijkheid tot wraking noch een wrakingsprocedure kan organiseren, terwijl tegen ieder andere rechter van de rechterlijke of administratieve orde die optreedt in het contentieux een dergelijke procedure wel kan worden ingesteld”* (sic).

Gezien een doorvoeren van een vergelijking met en een ongelijke behandeling van een “onbestaande categorie van rechtzoekenden” hoe dan ook onmogelijk is, stelt de Raad vast dat klaarblijkelijk geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet voorligt.

Gelet op het voorgaande en op het feit dat de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor cassatie bij de Raad van State, is de Raad overeenkomstig artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof dan ook niet verplicht de opgeworpen prejudiciële vraag te stellen.

2.2.2. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.3. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielaanvraag van verzoekers, gelet op (i) verzoekers tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn verblijfplaats(-en) nadat hij op 4 juli 2007 was meegenomen (zie het verhoorverslag van 18 september 2013, p. 2,3, 6-8); (ii) het feit dat verzoeker kort na de inval bij hem thuis alsnog in zijn ouderlijke huis -zijn officieel registratieadres bovendien- overnacht heeft en hij stelde er niet bij te hebben stilgestaan dat dit problemen kon opleveren (zie het verhoorverslag, p. 2, 11); (iii) verzoekers incoherente verklaringen aflegden omtrent de problemen die hun families nog zouden hebben gekend na hun vertrek uit Dagestan (zie zijn verhoorverslag, p. 12; zie haar verhoorverslag van vrouw van 18 september 2013, p. 6); (iv) verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent het toekomen van convocaties bij zijn familie (zie "vragenlijst", vraag 3.5; zie het verhoorverslag, p. 12,13), alsook het feit dat verzoeker geen convocatie(-s) voorlegt omdat die door zijn moeder zou(-den) zijn weggegooid (zie het verhoorverslag, p. 12); (v) het feit dat verzoeker er geen idee van had waarom hij door de overheidsinstanties, de FSB en de wijkagent werd gezocht (zie het verhoorverslag, p. 6, 10, 12); (vi) verzoekers vage verklaringen omtrent de ondervraging waaraan hij onderworpen werd en de bomaanslag waarnaar gerefereerd zou zijn geweest (zie het verhoorverslag, p. 6, 10, 12).

Waar verzoekster tijdens haar verhoor nog melding maakte van de strenge kledingvoorschriften in haar land van herkomst, stelt de Raad vast dat uit haar verklaringen blijkt dat zij omwille van deze redenen nooit ernstige problemen heeft gekend (zie haar verhoorverslag, p. 2, 3, 6). Bovendien heeft verzoekster dit motief niet vermeld in de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst.

De strenge kledingvoorschriften, waarvan verzoekster melding maakte, kunnen dan ook niet leiden om een gegronde vrees voor een persoonlijke en systematische vervolging, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in aanmerking te nemen.

Wat de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan betreft, stelt de Raad vast dat uit informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

De loutere beweringen van verzoekers in hun verzoekschrift "*dat op basis van de actuele rapporten er sprake is van willekeurigheid bij het behandelen van etnische Tsjetsjenen*" en hun stelling dat mevrouw Gannuskina van "*Memorial Rusland*" bij een zitting van het Europese Parlement onlangs nog opriep om geen etnisch Tsjetsjenen terug te sturen, waarbij verzoekers verwijzen naar "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*" -die niet worden toegevoegd aan het verzoekschrift-, tonen echter geenszins aan dat de informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielaanvraag geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.5. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), voormeld artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift een schending aan de artikelen 8, § 2, a), 9, § 2, eerste alinea, 12 en 13, § 3 Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn), van *“het algemeen beginsel van eerbiediging van de rechten van verdediging, meer bepaald het recht in elke procedure gehoord te worden”* (sic) en van *“het recht op behoorlijk bestuur”*. Ze verwijzen naar een arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 en stellen dat beide vormen van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming, moeten worden onderzocht. Volgens verzoekers verzet *“het recht van de Europese Unie zich met andere woorden tegen het gegeven dat er niet zou worden overgegaan tot een (nieuw) verhoor met betrekking tot subsidiaire bescherming”*. Ze stellen dat *“hij na zijn eerste verhoor in verband met zijn vluchtelingenstatus, bij een weigering eerst de redenen moet kennen; om zich vervolgens op een tweede verhoor in verband met subsidiaire bescherming te kunnen voorbereiden”*. Ze hekelen tevens het feit dat er *“tijdens zijn verhoor door het CGVS ook niet dieper (werd) ingegaan op de criteria voor subsidiaire bescherming”*.

De Raad wijst vooreerst op artikel 49/3 van de vreemdelingenwet dat stelt:

“Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een asielaanvraag.

Deze asielaanvraag wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.”

Uit de verhoorverslagen van 18 september 2013 blijkt verder dat verzoekers uitgebreid de kans kregen om uiteen te zetten waarom ze hun land van herkomst verlaten hebben (zie het verhoorverslag van verzoeker, p. 4-14; zie het verhoorverslag van verzoekster, p. 2-6) en dat hen bij het einde van het verhoor tevens de mogelijkheid geboden werd om nog iets toe te voegen, doch dat ze naliets enig overig element aan te brengen met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Op de vraag aan verzoeker of hij nog iets wilde toevoegen aan zijn relaas, antwoordde hij slechts: *“Ik zou niet willen dat vrouw dat weet dat ik daar ben verbleven als ze dat weet met meisje kunnen we wat problemen krijgen met elkaar”* (zie zijn verhoorverslag, p. 14); verzoekster maakte evenmin melding van andere problemen in verband met subsidiaire bescherming (zie haar verhoorverslag, p. 7).

Ook in hun verzoekschrift, nochtans na kennisname van de redenen van de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend, maken verzoekers niet duidelijk welke aspecten van hun relaas onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen, noch halen ze thans andere elementen aan die zouden wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat uit rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het niet noodzakelijk is dat een persoon die om subsidiaire bescherming vraagt, aantoonde dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, opdat er sprake is van een ernstige en individuele bedreiging jegens die persoon, wijst de Raad erop dat uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de “*Subject Related Briefing: Russische Federatie, Dagestan: Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2013*” vandd. 28 februari 2013 stelt de Raad immers vast dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers.

De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift spreken van willekeur, onmenselijke behandelingen in geval van terugkeer, gefabriceerde beschuldigingen, het afdwingen van bekentenissen en de heersende straffeloosheid in hun land van herkomst en stellen dat verzoeker niet enkel vanuit zijn “*uitgebreide persoonlijke ervaring*” spreekt, maar dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt dat er in zijn land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan, tonen verzoekers niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien ze nalaten enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoekers toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar “*Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien*” dd. 7 april 2009 van UNHCR en de woorden van “*de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005*”, stelt de Raad vast dat verzoekers nalaten aan te tonen dat er op heden in Dagestan een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.6. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende april tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE